Αυτή η περιπέτεια της «Πήγασος», θυμίζει την ευρύτερη, την οικουμενικότερη ταλαιπωρία της Ελλάδας. Με κοινά χαρακτηριστικά, το πρωτόγνωρο των συνθηκώ ν και το άγνωστο έδαφος στο οποίο υποχρεούνται να βαδίσουν τις εξευτελιστικά παρακμιακές πορείες τους.

Σε έναν τόπο, όπου το μέτρο της ευτελούς καθημερινότητας, μας το δίνουν τα σχόλια των αναγνωστών πολλών μαζικών, θεωρούμενων και επιτυχημένων σάιτ, όπου ο φτηνός λαϊκισμός αμπαλάρεται σε ένα λεπτό φλοιό κοσμικότητας, σε μια χώρα όπου η τοπική ιδιαιτερότητα, η Ευρωπαϊκή παρέμβαση και οι πολιτικές κληρονομιές έχουν δημιουργήσει ένα τερατένιο υβρίδιο εξουσίας, η σταθερότητα έχει προ πολλού απωλεσθεί.

Εξίσου σημαντική απώλεια είναι και αυτή του παραδοσιακού εκδότη. Όχι και πολύ αυθαίρετα, θα έδινα τον τίτλο του τελευταίου εκδότη στην **Ελένη Βλάχου** . Στην «ελεϊνίτσα της Καθημερινής», που θα έλεγε σκωπτικά και ο σχωρεμένος **Ρένος Αποστολίδης** . Ανεξάρτητα από την δεδηλωμένη, βαθιά, δεξιά πολιτική της θέση. Παλατιανή αρχικά, Καραμανλική αργότερα, πέρα από τα όσα και όποια ολισθήματα της, ήταν εκδότρια. Μόνον εκδότρια. Τίποτα άλλο. Και στο φινάλε παραδέχτηκε το σφάλμα της, για την πώληση της εφημερίδας, στο τερίμπλ ανφά της δεκαετίας του ’80. Δεν θα μπορούσε να κάνει και αλλιώς, βέβαια, καθώς ο αγοραστής της κατέληξε σε σωφρονιστικό ίδρυμα.

Ο Τύπος στην Ελλάδα έκλεισε, τότε, τον κύκλο του. Ότι ακολούθησε ήταν μπίζνες με γαρνιτούρα εκδόσεις. Ήρθε και το ιδιωτικό ραδιόφωνο, η ιδιωτική τι βί και το πόπολο παρέλυσε. Ο κύκλος της αποβλάκωσης ολοένα και μεγάλωνε, δυναμικά.

Για να το συμμαζέψω λίγο. Στην υπόθεση «Πήγασος», δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω, τι πήγε στραβά. Αγνοώ σημαντικά στοιχεία, οπότε είναι άδικο να εκφράζω απόψεις. Υπάρχουν όμως σημεία που γνωρίζω, συνθήκες που έζησα, οπότε μπορώ να διατυπώσω ερωτήματα. Στοιχειώδη. Ενίοτε και αφελή.

Όπως π.χ. :

Πως μπορούν να δοθούν σημαντικά δάνεια, χωρίς εγγυήσεις;
Πως στήνονται τόσο εύκολα παραμάγαζα, μέσα στο μαγαζί;
Πως μπορεί, τούτα τα παραμάγαζα, να έχουν τόσο μεγάλη διάρκεια, πριν γίνουν αντιληπτά;

Πως μια εισηγμένη γίνεται Δημόσιο; και τελικά, πως στο καλό μπορούν να χαθούν 160τόσα εκατομμύρια ευρώ; κάποια 56 δισεκατομμύρια δραχμές για να συνειδητοποιήσουμε τα μεγέθη, οι έχοντες μνήμες από εθνικό νόμισμα.

Για να το κλείσω το θέμα. Τα ερωτήματα είναι ρητορικά. Λίγο πολύ τις απαντήσεις τις γνωρίζουμε. Τις λεπτομέρειες αγνοώ, όπως και τα κλειδιά που ξεκλειδώνουν το άφαντο χρήμα.

Στο κεντρικό ερώτημα: Τελικά τι έχει συμβεί; η απάντηση έρχεται από μια σημείωση του στρατηγού H. Guderian, του εμπνευστή του Blietzkrieg, του και γρήγορου Heinz αποκαλούμενου, ο οποίος, σε μια επιστολή προς την σύζυγό του, όταν κατάλαβε πόσο είχε υποτιμηθεί το Ρωσικό μέτρο, έγραψε χαρακτηρίζοντας το επερχόμενο κάζο: «Η εκδίκηση της πραγματικότητας».

Στις επόμενες εβδομάδες ακολουθούν, ανά τέσσερις μέρες έως το τέλος του μήνα επτά, συχνά ανάλαφρα, άλλοτε μελαγχολικά κομμάτια επί του θέματος. Πρόκειται για βιωματικές ιστορίες με προσωπικό φίλτρο, πάνω σε διάφορες ενότητες. Ενίοτε θα λειτουργήσουν και προσχηματικά ώστε να πάμε και σε άλλες απόψιες. Να μην αναμένονται αποκαλύψεις. Σκόρπιες νότες θα είναι, οι οποίες για κάποιους, θα συνθέτουν μελωδίες που φέρνει ο Αυγουστιάτικος άνεμος. Για άλλους, λιγότερους, θα είναι, κάτι, σαν το πικρό χάδι της αλήθειας. αν υποτεθεί ότι δεν έχουν απολέσει και τις ύστατες, βασικές ευαισθησίες.

Pegasus stories λοιπόν, εν συντομία p.s. και επειδή το κεφάλαιο, ατύπως, έχει ήδη ανοίξει, θυμίζω τα δυο πρώτα κομμάτια του:

p.s. Πήγασος - (Παρασκευή 30 Ιουνίου 2017)
p.s. Συμπάθεια για τους Α/Π – (Παρασκευή 7 Ιουλίου 2017

επόμενο, την Τρίτη 8 Αυγούστου με τίτλο: Το κτίριο.